

CAITLIN

Verborgen verleden

Colofon

ISBN: 978 90 8954 584 8

Eerste druk 2013

© 2013, Daan Fousert

Exemplaren zijn te bestellen via de boekhandel
of rechtstreeks bij de uitgeverij:

Uitgeverij Elikser

Ossekop 4

8911 LE Leeuwarden

Telefoon: 058-2894857

www.elikser.nl

Foto omslag:

Vormgeving binnenwerk: Evelien Veenstra

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm of op wat voor wijze dan ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de auteur en de uitgeverij.

This book may not be reproduced by print, photoprint, microfilm or any other means, without written permission from the author and the publisher.

CAITLIN

Verborgen verleden

DAAN FOUSERT

1

2 november 2011.

Binnen een half uur was ze weer thuis. Ze zette haar auto aan de straat en sloop door de tuin naar de achterdeur, geheel volgens haar plan. Ze opende die en ging naar boven. De muziek van Bruckner klonk haar tegemoet. Ze herkende de slotakkoorden van de derde symfonie. Dramatisch, gedragen en vol van inrichting en opbouw, los van alle bestaande conventies uit die tijd. Een brede glimlach trok over haar gezicht. Haar plan was geslaagd en niemand zou weten dat zij daarachter zat. Haar alibi zou feilloos werken en als iemand al aan haar moeder zou vragen waar zij die avond was, dan zou die verklaren dat ze aan het werk was in haar kamer. Ze besloot zich om te kleden, zich te ontdoen van haar donkere kleding. Dan een begin te maken met het doornemen van de dossiers die haar studenten hadden gemaakt om haar een beeld te geven of zij de doelgroep van dit onderzoek hadden begrepen. Het was niet zomaar een onderzoek en als het haar en haar studenten zou lukken tot baanbrekende conclusies te komen, dan had ze niet alleen een nieuwe studierichting in haar vak ontwikkeld, maar mogelijk was dit dan zo waardevol dat een Nobelprijs in het verschiet zou liggen. Ze moest denken aan de titel van het voorstel van een van haar studenten: *De Nobelprijs, geen optie maar een keuze*. Ze kon zich daar helemaal in vinden.

Als psychiater zou haar naam over de hele wereld bekend worden. Ze voelde de energie door zich heen trekken. Niets kon haar nu nog tegenhouden om daar te komen. Eindelijk, na een lange strijd, had ze zich verlost van de man die, volgens haar, willens en wetens haar leven had verpest. Die haar diep ongelukkig had gemaakt door haar destijds in de steek te laten om vervolgens nooit meer van zich te laten horen. Jarenlang was ze overtuigd geweest dat hij door het ongeluk, waar ze beiden in betrokken waren, was omgekomen, totdat ze zijn foto was tegengekomen in een tijdschrift. Toen was

hij een obsessie voor haar geworden en haar grootste vijand en was het idee geboren dat ze haar leven alleen maar kon leven als hij dood was, weg uit haar leven, verwijderd van deze aardbol.

In de badkamer, waar ze haar haar stond te kammen, keek zij zichzelf trots aan, omdat ze op slinkse wijze hem toch had kunnen verlokken tot een afspraak. Tot op het moment dat hij haar die avond had gezien, bleef hij ontkennen dat hij haar ooit gekend had. Die halsstarrigheid heeft hem de dood ingedreven. Als hij in de afgelopen twee jaar maar had toegegeven dat hij wist wie zij was en haar vergeving zou hebben gevraagd voor zijn laffe daad – niets meer van zich te laten horen na dat ongeluk – dan zou ze hem misschien hebben kunnen vergeven. Maar omdat hij maar bleef ontkennen, groeide haar haat jegens hem en de drang hem voor altijd uit haar leven te bannen. En de enige manier om dat te doen, was door hem te doden, daar op die plek bij de Coalition, waar zij elkaar voor het eerst, jaren geleden, hadden ontmoet en hadden gekust.

Vanavond was het gebeurd. De aanwakkerende storm had haar daarbij geholpen. Er waren geen mensen op de boulevard geweest en de wind had het schot van haar revolver verwaaid. Ze had nog even gecontroleerd of hij dood was, om daarna rustig weg te lopen en hem voor oud vuil achter te laten. Op de terugweg bedacht ze dat ze eigenlijk zijn papieren mee had moeten nemen om identificatie te vertragen. Maar ze had haar schouders opgehaald. Wat zou het uitmaken. Men zou er toch achter komen wie hij was en ze verwachtte dat de politie mogelijk ook wel bij haar zou komen. Maar haar alibi was perfect, zoals dat al eens eerder perfect was geweest. Ze verstopte de revolver en de kogels diep onder in haar kast, op de geheime plek die niemand zou kunnen ontdekken. Vervolgens pakte ze de kleding die zij die dag had gedragen van de stoel en trok die aan. Later zou ze nog even naar beneden gaan, naar haar moeder, en dan was het belangrijk dat die niets aan haar zou merken en niet beter zou weten dan dat zij had gewerkt, zoals zij avonden achtereen

kon werken en bezig was met studie en onderzoek. Ze keek op haar horloge en hoorde de wind om haar huis gieren. De storm zou erger worden, bedacht zij zich, dus het kon maar zo een tijdje duren voordat ze hem zouden vinden. De glimlach rond haar mond veranderde in een harde, bijna hysterische lach die zich mengde met het slotakkoord van de derde symfonie van Bruckner. Wat een apotheose, de perfecte moord, schoot het door haar hoofd en toen liep ze naar haar bureau en pakte de stapels dossiers die zij wilde doornemen.

Ze nam het eerste dossier en las:

Casuïstiek:

- *Royal London Trauma Center*
- *Zes weken diepe coma*
- *Nagenoeg volledig hersteld*
- *Blijvende schade: retrograde amnesie*
- *Patiënt: Paul McKee*

Toen ze zijn naam las, werd ze als door een bliksem getroffen. Nu begreep ze waarom hij zo halsstarrig volhield dat hij haar niet kende: retrograde amnesie, blijvend geheugenverlies over een periode in zijn leven. Ze had de man vermoord van wie zij dacht dat hij opzettelijk haar bestaan had vergeten en had ontkend, maar nu bleek dat hij gewoon niets meer wist vanwege de schade van de coma waarin hij was terechtgekomen. De wereld verkilde om haar heen. Ze had de man vermoord van wie ze haar hele leven gehouden had.

Het bloed pompte door haar lijf. Haar hart ging steeds feller slaan en begon over te slaan. Een waas kwam voor haar ogen en een psychotische bezetenheid maakte zich van haar meester. Ze voelde zich wankelen en raakte in een waanstoornis. Ze greep het dossier en slingerde het door haar kamer, alsook de andere

dossiers, die ze tegen de muur smeed, en de woedeaanval werd zo ernstig dat ze haar bureau oppakte en omgooide, haar cd-speler uit de kast rukte en op de grond smeed, al haar cd's uit de kast trok en kapot gooide, haar boekenplanken, waarop ze haar boeken zo dwangmatig secuur had gesorteerd, leeg trok en tegen de muur smakte. Ze bleef gillen: "NEE! NEE! NEE!" Ze huilde op een angstaanjagende toonhoogte, die hoorbaar moest zijn door het hele huis. Haar gegil hield niet op totdat zij apathisch en bijna in shocktoestand in de hoek van de kamer op de grond viel, met haar hoofd tussen haar benen ging zitten en niets anders kon uitstoten dan een jammerende klank. Ze verstijfde over haar hele lichaam.

Zo werd ze gevonden. Laat op de avond. Door haar moeder. Eerder die avond had ze gemeend herrie te horen in het vertrek van haar dochter. Maar omdat ze wist dat ze haar daar nooit mocht storen, had ze er geen aandacht aan besteed. Ze zou haar later wel vragen wat er was gebeurd. Want haar dochter kwam altijd, voordat zij ging slapen, nog even naar beneden. Dan dronken ze wat en gingen ze naar bed. Maar dat moment bleef uit. Ongerust begon haar moeder naar de klok te kijken, ze wilde naar bed, maar durfde niet. Want ze wist dat haar dochter boos kon reageren als ze wel naar bed ging zonder welterusten te zeggen. Nadat ze een uur gewacht had, liep ze naar het deel van het huis waar haar dochter woonde en riep onder aan de trap haar naam. Ze kreeg geen gehoor. Wel hoorde ze een gejammer en even schoot het door haar hoofd dat het de wind om het huis was. De storm was aangetrokken en gierde rond het dak. Maar dit was niet het gehuil van de wind, dit was een wenend geklaag van een mens, dat eentonig en voortdurend bleef klinken. Ze schrok en ging naar boven, klopte op de deur van de werkkamer van haar dochter en verwachtte dat ze zou roepen: "Ik kom eraan, je weet toch dat je me hier niet moet

storen!” Maar dat bleef uit en het gejammer kwam duidelijk uit haar kamer. Ze opende de deur, die door iets geblokkeerd bleek te zijn, en ze zette een beetje kracht. Langzaam was ze in staat de deur op een kier te duwen, maar verder kreeg ze hem niet open. En daar zag ze haar door de kier op de grond zitten jammeren, in de hoek van de kamer, met haar hoofd heen en weer schuddend. Ook zag ze de puinhoop in haar kamer en ze schrok. Maar wat ze ook probeerde, ze kreeg de deur niet open. Het lukte haar niet en hoe vaak ze haar ook riep, er werd niet gereageerd.

Toen haastte ze zich naar beneden en pakte de telefoon om de hulpdienst te bellen. Ze vertelde wat er aan de hand was en smeekte snel te komen. Ze gaf het adres door aan de telefoniste en die vroeg haar niets te doen totdat ze bij haar zouden zijn.

Amper vijf minuten later stopte de politie voor haar deur, daarna een ambulance en toen nog een brandweerwagen. Er was groot alarm geslagen. De politie ging naar boven en met behulp van de brandweerlieden waren ze in staat de deur open te breken. In de kamer troffen ze een chaos en in de hoek van de kamer zat Diane nog steeds te jammeren, op een hartbrekende klagtoon. De broeder van de ambulance vroeg hoe zij heette en haar moeder gaf hem haar naam. Hij riep een aantal keren: “Diane! Diane? Hoor je mij?”, maar ze reageerde niet. Hij draaide zich om en zei tegen zijn collega dat er geen contact mogelijk was, dat ze in een psychotische shock verkeerde en zo snel mogelijk naar een psychiatrische afdeling gebracht moest worden. Hij pakte haar bij de arm, maar ze bleek totaal verkrampd. Er was geen andere keus dan haar op deze wijze te vervoeren. Kort legde hij haar moeder uit wat het volgens hem was en dat ze zo snel mogelijk weg moest. De broeder pakte een deken en wikkelde die om haar heen. Ze liet het zich welgevallen, zich er niet van bewust waar ze was, wie ze was en wat er om haar heen gebeurde. Met behulp van de agenten en de brandweerlieden werd

ze in haar verstarde houding naar de ambulance gedragen en naar het Royal Sussex Hospital gebracht, waar ze werd opgenomen op de afdeling Psychiatrie.

Een dag later kwam dr. Alice Beating, de plaatsvervanger van Diane in het Hurstwood Center, bij haar moeder en vertelde haar dat haar dochter was getroffen door een zeer ernstige en veront- rustende psychose en het contact met de werkelijkheid geheel verloren had. Door medicatie hadden ze haar spieren kunnen ver- slappen om haar neer te kunnen leggen. Maar ze was nog steeds niet aanspreekbaar en het leek of zij zich volkomen had afgesloten van de buitenwereld. Dr. Beating vroeg aan haar moeder of ze enig idee had wat er was gebeurd, voorafgaande aan deze psycho- se. Haar moeder vertelde wat het gebruikelijke ritueel was, dat ze niets had gemerkt en dat Diane de hele avond op haar kamer had gewerkt. Ze kon geen oorzaak geven.

Dr. Beating vroeg of ze, later die dag, nog eens mocht terugkomen om de kamer te onderzoeken naar de mogelijke oorzaak. Op de vraag van haar moeder wat er nu ging gebeuren, zei ze dat ze het verstandiger achtte haar niet in Brighton te laten verplegen en dat Diane die dag nog overgebracht zou worden naar het Saint John of God Psychiatrisch Centrum in Stillorgan bij Dublin in Ierland, vanwege hun topspecialisatie op dit specifieke vlak.

“U begrijpt toch wel dat wij uw dochter niet onder willen brengen in een van de Engelse klinieken? Dat zou een terugkeer voor haar naar Hurstwood onmogelijk maken.”

Haar moeder gaf aan dat ze het begreep, ook al vond ze Ierland wel heel ver weg.

“Hoelang gaat het duren voordat ze weer beter is?”, vroeg haar moeder angstig.

“Eerlijk gezegd, kan ik u geen indicatie geven. Ik heb patiënten meegemaakt die na een paar weken herstelden, alhoewel er dan toch altijd sprake is van een verandering in gemoedstoestand en

persoonlijkheid. Maar ik moet u ook zeggen dat ik patiënten heb meegemaakt die niet meer genezen zijn en bij wie pas heel veel later weer contact mogelijk was.”

Diane bleek, om duistere redenen, een apart geval te zijn. Door haar psychose veranderden haar denk- en spreekvermogen volledig en was ze alleen maar in staat wartaal uit te brengen. Een periode was er sprake van echolalie, waarbij ze dwangmatig maar woorden bleef herhalen. Door therapie en medicatie werd ze langzamerhand wel meer aanspreekbaar maar ze verviel regelmatig in zeer depressieve buien. Daardoor was ze niet in staat te vertellen wat er die avond was gebeurd en had ze heel veel moeite haar moeder en anderen uit haar omgeving te herkennen. Zelfs dr. Alice Beating, die door de Raad van Bestuur in haar positie was benoemd en toch een zeer vooraanstaand psychiater was, faalde, volgens haar eigen verklaring, om in contact te komen met Diane en moest toegeven dat dit toch wel een uitzonderlijk geval van psychose was. Een aantal dingen leken niet met elkaar te kloppen. Een psychose was verklaarbaar, maar de combinatie met echolalie en depressiviteit was onbekend en kwam zelfs wat gekunsteld over. Toch moest ze het doen met wat zij waarnam en teruggekoppeld kreeg vanuit de kliniek. In het begin kwam zij minstens eenmaal per maand naar Dublin om met haar te spreken en contact te hebben met degenen die haar behandelden. Op grond van de informatie die ze daar ontving, werd de hoop op een snelle en gezonde terugkeer naar Brighton voorlopig opgegeven. Dit zou weleens lang kunnen duren.

2

3 november 2011.

Liz Madrid was dodelijk ongerust en besloot de politie te bellen.

Paul was woensdagavond weggegaan om die vrouw te ontmoeten en sindsdien had ze niets meer van hem gehoord. Diverse malen had ze zijn mobiel gebeld maar kreeg iedere keer het bericht dat het nummer onbereikbaar was. Toen hij laat de vorige avond nog niet was teruggekeerd, ging ze ervan uit dat zijn afspraak was uitgelopen en dat hij uiteindelijk wel thuis zou komen. Ze was naar bed gegaan en onrustig in slaap gevallen. Met een schok was ze tegen de ochtend wakker geworden, om te ontdekken dat hij niet naast haar lag. Haastig schoot ze een paar kleren aan en pakte de sleutel van de cottage naast haar huis. Ze hoopte dat hij haar niet had willen storen en dat hij in het logeerbed in de cottage was gekropen. Diep in haar hart wist ze dat het niet zo was, hetgeen werd bevestigd toen ze binnen rondkeek en zijn naam riep. De paniek sloeg om haar hart en bijna radeloos liep ze terug naar het huis. Ze vreesde het ergste. Misschien een ongeluk, of iets anders.

Ze belde het politiebureau in Cuckfield en vertelde dat haar man, zo noemde ze hem maar, de avond daarvoor niet was thuisgekomen.

“Dat betekent dat hij nog geen 24 uur vermist is”, constateerde de man aan de telefoon. “Bleef hij weleens vaker onaangekondigd weg?”

“Nee! Dat is nog nooit gebeurd. Weet u misschien of er ongelukken zijn gebeurd op woensdagavond, tussen hier en Brighton?”

“Was hij naar Brighton?”

“Ja, daar had hij een afspraak.”

“Ik kijk het even voor u na, mevrouw, moment alstublieft.”

Ze bad bijna dat dit het geval was en hij ergens in een ziekenhuis lag. “Nee, mevrouw. Er zijn geen ongelukken gemeld op woensdagavond of -nacht. Helaas kan ik u niet helpen. Maar misschien komt hij nog wel opdagen. Mogelijk had hij te veel gedronken, is hij bij een kennis blijven slapen en komt hij later op de dag weer boven water. Ik zou me nu nog niet te veel zorgen maken. Hij zal niet de eerste zijn.”

“En als hij niet komt opdagen?”, vroeg ze met een klein stemmetje. “Dan belt u me nog eens en moeten we hem als vermist opgeven om een onderzoek te starten. Ik noteer alvast uw naam en nummer. Mocht ik iets horen, dan kom ik er bij u op terug. Ik hoop overigens dat hij zo voor uw deur staat.”

Liz was er niet gerust op en alhoewel de agent haar probeerde gerust te stellen, vond ze het niets voor Paul om veel te drinken en zomaar weg te blijven. De dag kroop voorbij en iedere keer als ze een auto hoorde, liep ze naar buiten om te zien of hij het was. Tevergeefs, al het verkeer ging aan haar huis voorbij en op een gegeven moment keek ze niet meer op bij het horen van een auto.

Tegen een uur of drie in de middag besloot ze dat ze lang genoeg had gewacht. Als die agent gelijk had, dan had hij zich nu wel gemeld. Ze pakte haar telefoon en belde opnieuw de politie. Ze moet radeloos geklonken hebben. Misschien had ze geluk dat ze nu een vrouw aan de lijn had want die beloofde dat ze onmiddellijk naar haar toe zou komen om de aangifte op te nemen.

Tien minuten later zat ze aan tafel met inspecteur Caitlin Dern, een jonge vrouw, midden dertig.

“Het spijt me dat ik een beetje officieel moet doen, maar ik heb wel een paar gegevens van u nodig.”

Ze vroeg haar naar haar naam en noteerde die met het adres in een blocnote.

“Wie wordt er vermist?”

Liz, die zich tot op dat moment redelijk kranig had gehouden, kreeg het nu te zwaar en begon te huilen.

Caitlin legde haar hand op haar arm.

“Ik begrijp dat dit moeilijk voor u is, maar ik zou nog niet gelijk van het ergste uitgaan. Weet u wat, ik maak eerst wel een kop thee voor ons, als u me wijst waar ik het kan vinden.”

Ze stond kordaat op en vond haar weg in de keuken, die Liz haar gewezen had, en na een vijftal minuten kwam ze terug met een

pot thee, een paar kopjes en wat melk. Ze schonk de thee in en ging aan tafel zitten. Liz was inmiddels een beetje gekalmeerd en gaf aan dat ze in staat was te praten.

“Het gaat om mijn man. Nou ja, eigenlijk is het niet mijn man want we zijn niet getrouwd. Maar sinds begin van dit jaar wonen we hier samen.”

“Hoe heet uw man?”, vroeg Caitlin heel vriendelijk.

“Paul is zijn naam, Paul McKee.”

“En hoe oud is hij?”

“Hij is nog niet zo lang geleden 51 geworden.”

“U gaf aan dat hij sinds gisteravond weg is. Kunt u mij vertellen waar hij naartoe ging?”

“Ja, hij had een afspraak met een vrouw.”

“Een vrouw, zegt u? Weet u misschien ook een naam?”

“Ja, dat is Rose Hullett. Althans, dat is niet haar echte naam, die ben ik vergeten. Weet u, tot een jaar geleden werd hij door die vrouw lastiggevallen omdat ze beweerde dat ze hem kende vanuit het verleden, enne ...”

“Misschien wilt u dat nog eens rustig herhalen. U gaat een beetje te snel. U zegt dat hij een ontmoeting had met een vrouw, die Rose Hullett heet, maar dat dit niet haar echte naam is, klopt dat?”

Liz knikte dat dit correct was.

“Kunt u mij ook zeggen wat haar echte naam is?”

Ze zag dat Liz in paniek begon te raken en voegde eraan toe: “Denk maar even rustig na. Het geeft niet als u het niet direct weet. Mogelijk schiet het u zo te binnen.”

“Het was iets met ..ot op het einde. Ik weet het niet zo goed want dit speelde allemaal voordat wij samen gingen wonen. Paul heeft haar naam weleens genoemd, maar refereerde dan naar haar als Rose Hullett. Vandaar dat ik die naam wel heb. Vaag herinner ik me iets van Aliane Pescot, of zoiets. In iedere geval een ..iane in haar voornaam en iets van ..cot in haar achternaam. Ik geloof dat de achternaam juist is. Sorry, maar ik maak het u er niet makkelijk op.”

Caitlin maakte een paar notities en stelde haar gerust.

“Het geeft niet. Misschien komt u er later nog op of kunt u het ergens vinden, en anders vinden wij het wel. Het moet niet zo moeilijk zijn. Hoe laat zei u dat hij die afspraak had?”

“Ik meen dat het om acht uur was.”

“En weet u ook waar die afspraak zou plaatsvinden?”

“Het spijt me te moeten zeggen, maar ik weet het niet. Ik kan me ook niet herinneren dat hij het gezegd heeft. Ik geloof niet dat ik u ergens mee help, is het wel?”

Ze vroeg het vertwijfeld en schaamde zich dat ze niet meer informatie had. Opeens schoot haar iets te binnen.

“Wat ik nog wel weet, is dat zij arts is bij het Hurstwood in Brighton.”

“Dat helpt me al een heel eind. En dat moet ook makkelijk na te trekken zijn.”

Ze noteerde de aanvulling van Liz en dacht even na.

“U zei net dat deze vrouw hem had lastiggevallen, een tijdje geleden. Kunt u daar iets meer over zeggen?”

“Ja, zij beweerde dat ze hem kende vanuit hun studententijd, ze zouden een relatie hebben gehad, geloof ik. Paul heeft dat altijd ontkend, maar zij bleef hem lastigvallen, veelal via de mail met de bewering dat hij haar leven had verwoest. Op een gegeven moment is ze daarmee opgehouden, totdat ze zich recentelijk weer meldde, maar dan nu met het verzoek om hem te ontmoeten. Dat hij zich haar niet kon herinneren, zat haar nog steeds dwars en ze had hem verzocht daar een keer over te spreken. Het was een heel vriendelijk bericht.”

“Waarom is uw man op dat verzoek ingegaan?”

“Zoals ik zei, het was een vriendelijk bericht en omdat zij maar bleef aanhouden dat ze hem wel kende en dit een plaatsje wilde geven, heeft hij ingestemd met een ontmoeting. Die zou in Brighton plaatsvinden, omdat ze elkaar vanuit die tijd daar kenden, volgens haar.”

“En u kunt zich niet herinneren dat hij het over een locatie had?”

“Nee, daar heeft hij niets over gezegd.”

“Ik neem aan dat hij met de auto daarnaartoe is gegaan. Kunt u mij het merk geven en mogelijk ook het kenteken?”

“Paul heeft een Volvo XC90, antracietgrijs, en zijn kenteken weet ik niet.”

Ze zuchtte nu met een hopeloos gebaar en begon zich nog meer te verontschuldigen.

“Ik begrijp dat het heel dom klinkt als ik niet eens weet waar hij een afspraak heeft, hoe die vrouw heet en wat het kenteken van zijn auto is. Terwijl we al bijna een jaar samenwonen!”

Caitlin begreep haar paniek en probeerde haar gerust te stellen.

“Maakt u zich geen zorgen. Er zijn veel vrouwen die het kenteken van de auto van hun man niet kennen. Eerlijk gezegd, weet ik die van mijn man ook niet. Dus zo raar is dat niet en de rest is ook wel te begrijpen. Het gaat om iets wat voor uw tijd ligt en, naar ik begreep, afgelopen was toen jullie samen gingen wonen. Dan is het ook niet een voor de hand liggend onderwerp van gesprek.”

Ze keek naar haar notities, zette hier en daar een paar aantekeningen.

“Wat ik graag wil weten, is wat hij aanhad toen hij wegging.”

“Dat weet ik wel. Hij droeg een bruine coltrui op een beige ribbroek en een colbert van Harris Tweed, een groen met een vage bruine ruit. Hij had zijn grijsloden overjas aan.”

Terwijl Caitlin zat te schrijven, was Liz door haar vragen weer wat rustiger geworden. Ze vroeg of Caitlin nog een kop thee wilde en toen ze knikte, vulde ze haar kopje nog eens. Caitlin vroeg of zij wist hoe hij zijn agenda bijhield.

“Was dat elektronisch of nog op de ouderwetse manier?”

“Hij gebruikte nog steeds een jaarplanner. U weet wel, zo’n smal papieren geval.”

“In dat geval hoeven we ook niets in zijn computer te zoeken. Kunt u trouwens bij zijn computer? Mogelijk vinden we wel de

mailwisseling met hem en die Rose Hullett, zal ik maar zeggen, bij gebrek aan haar echte naam.”

“Maar natuurlijk, alleen moet u dan wel even meelopen naar het huisje hiernaast. Daar had hij zijn kantoor.”

Ze liepen samen naar de cottage en daar zette Caitlin zich achter zijn computer. Ze startte die op en wachtte op het openingsscherm. Ze klikte op de mailbutton en zag dat zij een password moest invoeren.

“Ik ga ervan uit dat u zijn password ook niet kent?”

“Nee, ik kom nooit aan zijn apparatuur. Ik wist ook niet dat hij het beveiligd had, maar dat zal wel een gewoonte van zijn werk zijn geweest.”

“Wat voor werk doet uw man?”

“Hij is zelfstandig adviseur op het gebied van reclame, maar hij werkte niet meer zo actief.”

Caitlin Dern schakelde de computer uit.

“Misschien willen we die nog eens nakijken, maar ik hoop dat hij snel boven water komt en dan is het allemaal niet meer nodig. Voor nu heb ik genoeg informatie. Ik zet zijn vermissing in ons systeem en dan is het een kwestie van wachten tot we iets kunnen matchen.”

“Hoe bedoelt u dat?”

“Dat kan van alles zijn. Mogelijke verkeersongelukken of berichten van een overval, tot zelfs het vinden van een lichaam. We mogen niets uitsluiten, dus dat ook niet.”

Liz was bleek weggetrokken bij het horen van het laatste.

“U denkt toch niet dat zij hem iets heeft aangedaan?”

“Ik denk momenteel nog niets, maar mag ook niets uitsluiten. Ik hoop van harte dat het niet zo ernstig is.”

Ze liepen samen de cottage uit en Caitlin wilde net afscheid van haar nemen, toen haar nog iets te binnen schoot.

“Heeft u misschien een recente foto van hem? Dat is wel zo handig om een bericht van vermissing op te maken en te publiceren.”

“Natuurlijk, die heb ik gelukkig wel. Loopt u maar even mee, want die is in het andere huis.”

Even later kwam Liz met een foto van Paul naar beneden en overhandigde die aan Caitlin.

“Ik denk dat ik alles wel heb. Ik hou u op de hoogte en mocht u nog iets te binnen schieten, zoals de naam van die vrouw of een adres, dan kunt u me op dit nummer bereiken.” Ze gaf haar een visitekaartje en liep weg naar haar auto.

Liz stond haar na te staren, maar toen werd ze zich bewust van de kou en ging naar binnen.

“Paul, waar ben je?”, mompelde ze toen ze de theekopjes en de theepot in de keuken zette.

3

4 november 2011.

Het lichaam werd gevonden door een vroege strandwandelaar, die ondanks het minder goede weer het strand op was gegaan. Het was toeval dat hij het lichaam ontdekte, want voor hetzelfde geld was hij pas bij het volgende trappetje van het strand gegaan. Maar omdat hij het koud had en verwachtte dat het binnen een half uur zou gaan regenen, had hij besloten bij de Brighton Coalition, een kleine bistro op de boulevard van Brighton, het strand te verlaten. Een deel van het lichaam was door het zand bedekt. Het eerste wat hij zag, zo zou hij later aan de politie verklaren, was een hand die uit het zand stak. Toen pas zag hij dat het een lichaam was en heeft hij direct via zijn mobiele telefoon 999 gebeld. Binnen vijf minuten stond er een patrouillewagen bij hem op de boulevard en toen de agenten poolhoogte gingen nemen en ook vaststelden dat het om een dode ging, werd het hele apparaat in beweging gebracht.

Inmiddels was het gaan regenen en stond de vinder met een deken

om zich heen te wachten tot hij permissie zou krijgen weg te gaan. Toen hoofdinspecteur Eliot Rubenzahl samen met zijn collega Sean Cummings arriveerde, waren de patholoog-anatoom Jenny Weinberg en haar team al ter plaatse. Sean ontfermde zich over de vinder en stelde hem een paar vragen. Maar toen bleek dat hij niets meer te melden had dan dat hij het lichaam had gevonden en wat hij daar op het strand deed, mocht hij naar huis, nadat hij zijn adres en telefoonnummer had achtergelaten.

“Het kan zijn dat we u nog eens nodig hebben om een paar vragen te beantwoorden.” Daarna draaide hij zich om en liep terug naar Eliot, die met Jenny stond te praten, terwijl zij het lijk bekeek en liet fotograferen. Inmiddels had de politie de plaats van het delict afgezet om het publiek, dat ondanks het weer toch aardig aandikte, op een afstand te houden.

“Iets bijzonders te zien, Jenny?”, vroeg Eliot. Ze keek op van haar werk. “Een man, ik schat zo tegen de vijftig en gezien de lichaamstemperatuur zeker al meer dan een etmaal dood. Naar wat ik zo kan zien, is de oorzaak een schot in de hartstreek. De kogel zit er waarschijnlijk nog in, dus kan ik later aangeven om wat voor wapen het gaat.”

“En dat weggeslagen gezicht dan, en al die verwondingen aan zijn armen?”, vroeg Eliot met een ondertoon van afgrijzen.

“Ik denk dat vogels, waarschijnlijk kraaien, daar schuldig aan zijn. Het ziet er inderdaad niet lekker uit en het ontnemt je de kans hem aan zijn gezicht te kunnen identificeren. Maar de dieren hebben zich tegoed gedaan aan de lichaamsdelen die boven het zand uitstaken. Het verbaast me dat het lichaam niet eerder gevonden is, maar het slechte weer van gisteren heeft kennelijk niemand naar het strand gelokt. Daarbij lag het hier in een redelijk afgelegen hoek.”

“Afgelegen? Het is vlak onder de boulevard.”

“Dat bedoel ik. Had het meer op het strand gelegen, dan was het wel eerder ontdekt, maar hier tegen de achterkant van de

Coalition lag het beschut en door de sterke wind was het nage-
noeg geheel bedekt met zand. Kleine kans dat iemand het dan
ziet.”

“Hoe verklaar je het feit dat hij alleen ondergoed en een overhemd
aanheeft?”

“Ik weet het niet, Eliot. Het kan zijn dat hij is uitgekleed nadat hij
is vermoord. Het kan ook zijn dat hij ergens anders is vermoord
en hier is gedumpt, of het is anders gegaan.”

“Hoezo, anders?”

“Nou, het kan natuurlijk ook zijn dat hij van zijn kleren is be-
roofd, samen met al zijn andere spullen.”

“We hebben dus feitelijk weinig om op af te gaan?”

“Klopt, en omdat het zulk slecht weer is geweest en een harde
wind heeft gewaaid, zal het heel moeilijk zijn andere sporen te
ontdekken. De wind heeft letterlijk alles uitgewist en zie daar
maar eens vat op te krijgen.”

“Iets van identificatie gevonden?”

“Nee, kleren en zo zijn weg. Uit zijn ondergoed zul je weinig op
kunnen maken, maar we zullen het wel op sporen onderzoeken.
Hij draagt geen horloge en ook geen opvallende uiterlijke ken-
merken zoals een tatoeage.”

“En zijn gebit?”

“Dat is dan ook het enige, maar hoe wou je erachter komen wie
het is als je alleen maar een gebit hebt?”

“Zijn er sporen van een gevecht?”

“Nee. Niets te zien, maar dat kan ik pas beter beoordelen als ik
hem binnen heb.”

Eliot keek het strand rond, alsof hij dacht de dader daar te kun-
nen zien. Inmiddels was een groep agenten begonnen met het
strand af te zoeken, maar hij achtte de kans klein dat er iets van
een spoor gevonden zou kunnen worden. Als er sporen waren
geweest, dan had de wind die uitgewist en opgevuld met zand.

“Kan ik hier nog iets doen?”, vroeg Sean hem nu, terwijl hij een